

ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ

6/2014

гр.София, 23.10.2015 год.

Върховният касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданска и Търговска колегия, в съдебно заседание на 1 октомври 2015 год. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ на ОСГТК,

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и

ПРЕДСЕДАТЕЛ на Търговска колегия:

ТАНЯ РАЙКОВСКА

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и

ПРЕДСЕДАТЕЛ на Гражданска колегия:

КРАСИМИР ВЛАХОВ

ПРЕДСЕДАТЕЛИ

на ОТДЕЛЕНИЯ: БОЙКА СТОИЛОВА

ДАРИЯ ПРОДАНОВА

ВАНЯ АЛЕКСИЕВА

И.Ф. ДОБРИЛА ВАСИЛЕВА

И.Ф. ТАНЯ МИТОВА

И.Ф. ПЛАМЕН СТОЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

1. РОСИЦА КОВАЧЕВА	14. МАРИЯ СЛАВЧЕВА
2. ЖАНИН СИЛДАРЕВА	15. ЕЛЕОНОРА ЧАНАЧЕВА
3. СИМЕОН ЧАНАЧЕВ	16. ЗЛАТКА РУСЕВА
4. ТЕОДОРА НИНОВА	17. ДИЯНА ЦЕНЕВА
5. ЕМАНУЕЛА БАЛЕВСКА	18. МАРИЯ ИВАНОВА
6. БРАНИСЛАВА ПАВЛОВА	19. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА
7. СТОИЛ СОТИРОВ	20. МАРИАНА КОСТОВА
8. ТАТЯНА ВЪРБАНОВА	21. ГЪЛЪБИНКА ГЕНЧЕВА
9. МАРГАРИТА СОКОЛОВА	22. МАРИО ПЪРВАНОВ
10. ЦЕНКА ГЕОРГИЕВА	23. ЕМИЛ МАРКОВ
11. ЛЮБКА БОГДАНОВА	24. КАМЕЛИЯ ЕФРЕМОВА
12. РАДОСТИНА КАРАКОЛЕВА	25. ЕМИЛ ТОМОВ
13. ВЕСКА РАЙЧЕВА	26. АЛБЕНА БОНЕВА

27. СВЕТЛА ДИМИТРОВА	47. ИРИНА ПЕТРОВА
28. БОНКА ДЕЧЕВА	48. МАРГАРИТА ГЕОРГИЕВА
29. СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА	49. РОСИЦА БОЖИЛОВА
30. ЖИВА ДЕКОВА	50. ДРАГОМИР ДРАГНЕВ
31. МИМИ ФУРНАДЖИЕВА	51. ВЛАДИМИР ЙОРДАНОВ
32. КАМЕЛИЯ МАРИНОВА	52. КОСТАДИНКА НЕДКОВА
33. ТОТКА КАЛЧЕВА	53. ГЕНИКА МИХАЙЛОВА
34.ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА	54. ДИМИТЪР ДИМИТРОВ
35. ВАСИЛКА ИЛИЕВА	55.ЛЮБКА АНДОНОВА
36. ЕМИЛИЯ ВАСИЛЕВА	56. ГЕРГАНА НИКОВА
37. ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА	57. ПЕТЯ ХОРОЗОВА
38. ИЛИЯНА ПАПАЗОВА	58. ДАНИЕЛА СТОЯНОВА
39. ОЛГА КЕРЕЛСКА	59. ВЕРОНИКА НИКОЛОВА
40.ВЕЛИСЛАВ ПАВКОВ	60.МАЙЯ РУСЕВА
41.ВЕСЕЛКА МАРЕВА	61.АННА БАЕВА
42.БОРИС ИЛИЕВ	62.НИКОЛАЙ МАРКОВ
43.БОНКА ЙОНКОВА	63. ЕВГЕНИЙ СТАЙКОВ
44. ДИАНА ХИТОВА	64.ИВО ДИМИТРОВ
45.БОЯН ЦОНЕВ	65.ЕРИК ВАСИЛЕВ
46. БОЯН БАЛЕВСКИ	

при участието на секретаря Красимира Атанасова
постави на разглеждане тълкувателно дело № 6 по описа за 2014 г. на
Общото събрание на Гражданска и Търговска колегия
докладвано от съдия Камелия Маринова и съдия Боян Балевски

Делото е образувано на основание чл.128, ал.1 ЗСВ с
разпореждане от 14.10.2014 г. на председателя на Върховния
касационен съд по предложение на заместник-председателите на
Гражданска и Търговска колегия на Върховния касационен съд по
следните въпроси:

1. Как се определя размерът на обезпечението за спиране
изпълнението на осъдително въззивно решение с предмет парична сума
по чл.282, ал.2, т.1 ГПК.

2. Представлява ли съдът трето задължено лице по смисъла на
чл.508 ГПК по отношение на вземания за суми, внесени като гаранция
по сметка на съда.

3. Подлежи ли на обжалване определението на съда за
освобождаване на внесени като разноски и гаранции суми и от кой
момент настъпва изискуемостта на вземането за тяхното връщане.

По първия въпрос: Как се определя размерът на обезпечението за спиране изпълнението на осъдително въззивно решение с предмет парична сума по чл.282, ал.2, т.1 ГПК.

В съдебната практика се поддържат следните становища:

Според едното становище понятието „присъдена сума” включва само главницата или главница и присъдено обезщетение за забава по чл.86 ЗЗД, но не и разноските и законната лихва, която макар и определима, не е определена като конкретно дължима сума в съдебния акт на въззивния съд.

Според друго становище понятието „присъдена сума” включва както математически конкретизираните суми, така и присъдената лихва, която е определяема за периода от началната дата, посочена в решението до датата на произнасяне на въззивното решение, както и сумата на разноските.

Според трето становище понятието ”присъдена сума” включва главницата и разноските без законната лихва.

Общото събрание на Гражданска и Търговска колегия на Върховния касационен съд на Република България приема следното:

Спирането по чл.282, ал.2, изр.първо ГПК има за цел да се избегне принудителното изпълнение на невлязлото в сила осъдително въззивно решение докато делото е висящо за разглеждане пред ВКС, когато жалбоподателят смята, че касационната му жалба е основателна. Обезпечението по чл.282, ал.2 или ал.3 ГПК следва да е достатъчно да гарантира удовлетворяването на признатото с решението притезание, респ. обезщетяването на ответника по жалбата за вреди от евентуално неоснователно забавяне на изпълнителното производство. Изискването на процесуалния закон за представяне на надлежно обезпечение от страна на касатора е свързано с охрана на интереса на другата страна, в чиято полза е налице постановеното невлязло в законна сила въззивно решение. Въз основа на това виждане за целта на правната възможност да се спре изпълнение на невлязло в сила осъдително въззивно решение и на обезпечението по чл.282, ал.2 или ал.3 ГПК като предпоставка да се суспендира изпълнителната му сила, са постановени Тълкувателно решение № 2 от 24.10.2012 г. по т.д. № 2/2012 г. на ОСГТК на ВКС и Тълкувателно решение № 8 от 31.10.2012 г. по т.д. № 8/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Както обезпечението по чл.282, ал.2 или ал.3 ГПК /обезпечаващо изпълнението на невлязлото в сила решение за парично вземане или на вредите от забавеното изпълнение на невлязлото в сила решение/, така и гаранцията по чл.391, ал.2 ГПК /явяваща се обезпечение на претенцията за вреди на ответника по обезпечения иск при неговото непредявяване или неоснователност/, по своята правна същност представляват залог на парична сума, учреден съгласно чл.181, ал.1 ЗЗД. Доколкото в тези случаи заложената парична сума се депозира по сметка на съд, процесуалния закон въвежда специални правила относно размера на заложената парична сума и условията за удовлетворяване на залогоприемателя, респ. връщането ѝ на залогодателя.

В хипотезата на чл.282, ал.2, т.1 ГПК изискването за размера на заложената парична сума е същата да съответства на присъдената по невлязлото в сила осъдително въззивно решение сума. Процедурата по искания за обезпечаване /каквото се явява и искането по чл.282, ал.2, изр.първо ГПК, обезпечавашо евентуален изгоден за касатора изход от касационното производство чрез спиране изпълнението на едно несъществуващо според него изпълняемо право/ е уредена в чл.395, ал.2 ГПК, според който съдът се произнася по молбата в закрито заседание в деня на подаването ѝ. Спазването на този препоръчителен законен срок изисква да е упражнено правото на касационно обжалване и да е внесено обезпечение в размерите по чл.282, ал.2 ГПК. Следователно за касатора следва да съществува яснота какъв е размерът на дължимото обезпечение по чл.282, ал.2, т.1 ГПК още при предявяване на искането му за спиране изпълнението на невлязлото в сила осъдително въззивно решение, поради което следва да се приеме, че в понятието „присъдена сума” се включват уважените от съда за конкретна сума главни и акцесорни вземания, предмет на предявения иск, респ. искове, но не и относително определени и променливи във времето вземания, каквото е акцесорното вземане за лихви, изтекли след предявяване на иска, респ. исковете, чийто размер е обусловен и от периода от началния им момент до момента на погасяване на главното вземане.

Вземането за присъдените с невлязлото в сила въззивно решение разноси не подлежи на изпълнение. Произнасянето на съда по възстановяване на направени от страните разноси е подчинено на специални правила и в тази част решението има характер на определение – арг. от чл.248, ал.3 ГПК, поради което подлежи на изпълнение едва след влизането му в сила.

По втория въпрос: Представлява ли съдът трето задължено лице по смисъла на чл.508 ГПК по отношение на вземания за суми, внесени като гаранция по сметка на съда.

В съдебната практика се поддържат следните становища:

Според едното становище ВКС не е трето задължено лице по смисъла на чл.508 ГПК и върху внесените като обезпечение суми за спиране изпълнението на въззивното решение по чл.282, ал.2, т.2 ГПК не може да се налага заповед, тъй като преценката за наличието на предпоставките за освобождаване на сумата по чл.282, ал.5 ГПК се извършва от съда. С внесената като обезпечение сума не следва да се удовлетворяват парични вземания, макар и по същото изпълнително дело, доколкото предназначението ѝ е за евентуално обезщетяване на вреди за вискателя от забавеното изпълнение на въззивното решение.

Според другото становище ВКС се явява трето лице и при постъпили заповедни съобщения дължи превеждане на внесената като обезпечение сума на съдебния изпълнител.

Общото събрание на Гражданска и Търговска колегия на Върховния касационен съд на Република България приема следното:

Залогът на парична сума, внесена като гаранция по сметка на съд на основание чл.391, ал.2 ГПК, чл.398, ал.2 ГПК и чл.282 ГПК се учредява при условията на чл.181, ал.1 ЗЗД чрез внасяне на сумата по банковата сметка на съответния съд. При липса на договор между страните заложното правоотношение се подчинява на особени правила, уредени в специални правни норми на процесуалния закон относно процедурата и предпоставките за освобождаване на сумата от залогодържателя /съдът/ чрез връщането ѝ на залогодателя или превеждане по сметка на съдебния изпълнител за удовлетворяване на вземането на залогополучателя, респ.отказ от освобождаване на сумата в случаите, когато гаранцията е внесена като обезпечение за причинени вреди на насрещната по спора страна и последната е предявил иск за обезщетяването им /чл.403, ал.2 и чл.282, ал.4 ГПК/. Производството по освобождаване на внесени като гаранции по сметка на съд суми е уредено като двустранно – чл.403, ал.2 ГПК – и съдът се произнася като вземе предвид исканията и възраженията на всяка от страните, т.е. при осъществяване на правораздавателна дейност и е обвързан да предприеме предписаното от правната норма действие /задържане на сумата, връщането ѝ на залогодателя или превеждане по сметка на съдебния изпълнител за удовлетворяване на кредитора-залогополучател, респ. превеждането ѝ в държавния бюджет при условията на чл.82 ГПК/ в резултат на правния извод коя от хипотезите на правната норма е приложима. Уредената в процесуалния закон специална процедура по освобождаване на внесена като гаранция по сметка на съд сума, изключва възможността съдът да бъде трето задължено лице по смисъла на чл.507 и чл.508 ГПК срещу което всеки кредитор на длъжника-залогодател да има право да насочи изпълнение на свое парично вземане.

По третия въпрос: Подлежи ли на обжалване определението на съда за освобождаване на внесени като разноски и гаранции суми и от кой момент настъпва изискуемостта на вземането за тяхното връщане.

Според едното становище изискуемостта на вземането за връщане на сума, внесена като обезпечение по чл.282, ал.2 ГПК, настъпва с влизане в сила на въззивното решение, като след изтичане на срока по чл.82 ГПК сумата следва да се внесе в приход на държавния бюджет с определение, което не подлежи на обжалване.

Според другата теза изискуемостта на вземането за връщане на гаранцията по чл.70а ГПК /отм./, съответно чл.82 ГПК, настъпва от влизане в сила на определението за освобождаване на гаранцията.

Поддържа се и становище, че определението по чл.82 ГПК няма самостоятелен характер и не подлежи на отделно обжалване от акта на съда, с който се отказва освобождаване на внесените от страната суми.

Общото събрание на Гражданската и Търговската колегия на Върховния касационен съд на Република България приема следното:

Разпоредбата на чл.82 ГПК постановява, че внесените по специалната сметка на съда суми за разноски и гаранции се внасят в

приход на държавния бюджет, ако не бъдат поискани обратно от вносителя в срок една година от датата на настъпване на тяхната изискуемост. Изискуемостта на едно вземане принципно се свързва с момента на неговото възникване, ако не е уговорено друго - чл.69, ал.1 ЗЗД. В случаите на освобождаване на внесена гаранция за допускане на обезпечение на иск по чл.389 и следващите ГПК или на спиране на изпълнението на въззивно решение по реда на чл.282, ал.2 ГПК, това е влизането в сила на съдебния акт, с който искът е отхвърлен или производството по него прекратено - аргумент от чл.403, ал.2 във връзка с ал.1 ГПК, съответно чл.282, ал.5 ГПК, а относно предварително внесени разноски - влизането в сила на съдебния акт, с който приключва съответното съдебно производство, по което последните са внесени. С влизането в сила на тези актове отпада интересът и необходимостта от допуснатите обезпечителни мерки, а от тук възниква вземането на лицето, в чиято полза същите са били допуснати да получи обратно внесените като гаранции суми. От този момент предварително внесените разноски се явяват платени на отпаднало основание и принципно подлежат на възстановяване - аргумент от чл.55, ал.1, предложение трето ЗЗД. Гаранцията, внесена като условие за допускане на обезпечение на иска служи за обезпечаване на отговорността за претърпените вреди от ответника по този иск. В случай на спиране по реда на чл.282, ал.2 ГПК на изпълнението на въззивното решение, същата сума е предназначена за удовлетворяване на признатото с решението парично притезание, респ. за обезщетяване на претърпените от забавеното изпълнение вреди, когато касационно обжалване не бъде допуснато или обжалваното въззивно решение бъде оставено в сила. Внесените като парична гаранция суми подлежат на връщане при условията на чл.403, ал.1 ГПК, съответно на чл.282 ал.4, респ. чл.282 ал.5 ГПК. В тези случаи, при подаване на молба за освобождаване на гаранцията другата страна разполага със защитата, която законодателят е предвидил в процедурата по освобождаване на гаранцията - чл.403, ал.2 ГПК, съответно - чл.282, ал.4 ГПК.

С оглед изложеното: от датата на влизане в сила на съдебния акт, с който искът е отхвърлен или производството по него прекратено, а относно предварително внесени разноски - с влизането в сила на съдебния акт, с който приключва съответното съдебно производство, започва да тече и едногодишният срок по чл.82 ГПК, в който носителят на правото на възстановяване следва да депозира в съда молба за връщането им. При пропуск от страна на последния да осъществи това свое право в законовия срок, съдът внася съответните суми в приход на държавния бюджет. При надлежно сезиране с молба, компетентният съд се произнася с определение или разпореждане, с което уважава или оставя без уважение същата. Актът, с който съдът се произнася, не подлежи на обжалване, доколкото същият не попада в нито една от хипотезите на чл.274, ал.1 ГПК: не прегражда по-нататъшното развитие на делото, нито законодателят изрично е предвидил неговото обжалване. С това определение или разпореждане не се решава спор по

същество и не се слага край на делото, поради което и молителят може да поиска неговото изменение от съда, който го е постановил вследствие на грешка, пропуск, както и при изменение на обстоятелствата, което следва от разпоредбата на чл.253 ГПК.

По изложените съображения Общото събрание на Гражданската и Търговската колегия на Върховния касационен съд на Република България

Р Е Ш И:

1. Размерът на обезпечението по решения за парични вземания съгласно чл.282, ал.2, т.1 ГПК се определя от размера на предявените и уважени за конкретна сума искове по главните и акцесорни вземания, предмет на предявения иск, респ. искове, които се включват в понятието „присъдена сума”.

2. Съдът не представлява трето задължено лице по смисъла на чл.508 ГПК по отношение на вземания за суми, внесени като гаранция по сметка на съда.

3. Не подлежи на обжалване определението на съда за освобождаване на внесени като разноски и гаранции суми. Изискуемостта на вземането за връщането на сумите настъпва с влизане в сила на съдебния акт, с който е приключил исковия процес

ПРЕДСЕДАТЕЛ на ОСГТК,

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и

ПРЕДСЕДАТЕЛ на Търговска колегия:

ТАНЯ РАЙКОВСКА .....

ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС и

ПРЕДСЕДАТЕЛ на Гражданска колегия:

КРАСИМИР ВЛАХОВ

.....о.м. т.2

ПРЕДСЕДАТЕЛИ

на ОТДЕЛЕНИЯ:

БОЙКА СТОИЛОВА.....

ДАРИЯ ПРОДАНОВА.....

ВАНЯ АЛЕКСИЕВА.....

И.Ф. ДОБРИЛА ВАСИЛЕВА....о.м. т.2

И.Ф. ТАНЯ МИТОВА .....о.м. т.2

И.Ф. ПЛАМЕН СТОЕВ.....

ЧЛЕНОВЕ:

1. РОСИЦА КОВАЧЕВА.....	34.ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА.....
2. ЖАНИН СИЛДАРЕВА.....о.м. т.2	35. ВАСИЛКА ИЛИЕВА.....
3. СИМЕОН ЧАНАЧЕВ.....	36. ЕМИЛИЯ ВАСИЛЕВА.....
4. ТЕОДОРА НИНОВА.....	37. ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА.....
5. ЕМАНУЕЛА БАЛЕВСКА.....	38. ИЛИЯНА ПАПАЗОВА.....
6. БРАНИСЛАВА ПАВЛОВА.....	39. ОЛГА КЕРЕЛСКА.....о.м. т.2
7. СТОИЛ СОТИРОВ.....	40.ВЕЛИСЛАВ ПАВКОВ.....
8. ТАТЯНА ВЪРБАНОВА.....	41.ВЕСЕЛКА МАРЕВА.....
9. МАРГАРИТА СОКОЛОВА.....	42.БОРИС ИЛИЕВ.....
10. ЦЕНКА ГЕОРГИЕВА.....	43.БОНКА ЙОНКОВА.....
11.ЛЮБКА БОГДАНОВА.....	44. ДИАНА ХИТОВА.....
12.РАДОСТИНА КАРАКОЛЕВА.....	45.БОЯН ЦОНЕВ.....
13. ВЕСКА РАЙЧЕВА.....	46. БОЯН БАЛЕВСКИ.....
14. МАРИЯ СЛАВЧЕВА.....	47. ИРИНА ПЕТРОВА.....
15. ЕЛЕОНОРА ЧАНАЧЕВА.....	48. МАРГАРИТА ГЕОРГИЕВА.....
16. ЗЛАТКА РУСЕВА.....	49. РОСИЦА БОЖИЛОВА.....
17. ДИЯНА ЦЕНЕВА.....	50. ДРАГОМИР ДРАГНЕВ.....
18. МАРИЯ ИВАНОВА.....	51. ВЛАДИМИР ЙОРДАНОВ.....
19. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА.....	52. КОСТАДИНКА НЕДКОВА.....
20. МАРИАНА КОСТОВА.....	53. ГЕНИКА МИХАЙЛОВА.....
21. ГЪЛЪБИНКА ГЕНЧЕВА.....	54. ДИМИТЪР ДИМИТРОВ.....
22. МАРИО ПЪРВАНОВ.....	55.ЛЮБКА АНДОНОВА.....
23. ЕМИЛ МАРКОВ.....	56. ГЕРГАНА НИКОВА.....
24. КАМЕЛИЯ ЕФРЕМОВА.....	57. ПЕТЯ ХОРОЗОВА.....
25. ЕМИЛ ТОМОВ.....о.м. т.2	58. ДАНИЕЛА СТОЯНОВА.....
26. АЛБЕНА БОНЕВА.....	59. ВЕРОНИКА НИКОЛОВА.....
27. СВЕТЛА ДИМИТРОВА.....	60.МАЙЯ РУСЕВА.....
28. БОНКА ДЕЧЕВА.....	61.АННА БАЕВА.....
29. СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА.....	62.НИКОЛАЙ МАРКОВ.....
30. ЖИВА ДЕКОВА.....	63. ЕВГЕНИЙ СТАЙКОВ.....
31. МИМИ ФУРНАДЖИЕВА.....	64.ИВО ДИМИТРОВ.....
32. КАМЕЛИЯ МАРИНОВА.....	65.ЕРИК ВАСИЛЕВ.....
33. ТОТКА КАЛЧЕВА.....	

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

На съдиите Красимир Влахов, Таня Митова, Добрила Василева, Емил Томов, Жанин Силдарева и Олга Керелска по т.2

Не сме съгласни с възприетата от мнозинството теза, според която съдът не представлява трето задължено лице по смисъла на чл.508 ГПК по отношение на вземания за суми, внесени като гаранция по сметка на съда. Изложените в мотивите на тълкувателното решение аргументи в подкрепа на това становище са поначало верни, но не са в състояние да обуславят крайния извод, съобразно който беше гласуван диспозитива в посочения смисъл. Безспорно е, че при освобождаване на гаранцията съдът осъществява правораздавателна дейност, при която е обвързан да осигури предвидения в процесуалния закон резултат- задържане на сумата, връщането ѝ на залогодателя или превеждане по сметка на съдебния изпълнител за удовлетворяване на кредитора-залогополучател, респ. превеждането ѝ в държавния бюджет при условията на чл.82 ГПК. Оттук обаче съвсем не следва, че върху вече освободената в полза на залогодателя сума не може да се налага заповест на общо основание. Съдът следва да не признае, съгласно чл.508, ал.1, т.1 ГПК, съществуването на изискуемо вземане, докато не е приключила предвидената в закона специална процедура за освобождаване на гаранцията, но след като в резултат на тази процедура залогодателят вече има изискуемо вземане срещу залогодържателя в лицето на съда за връщане на същата, няма никакво основание да се приеме, че това вземане е подчинено на някакъв специален режим, дерогиращ принципа на пълната секвестрируемост на имуществото на длъжника, установен в чл.133 ЗЗД и чл.442 ГПК. Противното означава недопустимо разширяване на приложното поле на несеквестрируемостта, обектите на която са изрично и изчерпателно посочени в чл.444 и чл.446 ГПК.

Красимир Влахов

Таня Митова

Добрила Василева

Емил Томов

Жанин Силдарева

Олга Керелска